

De RESOLUUT moet blijven

Enkele dagen terug waren we te gast bij Daniel Serie in zijn gezellig appartement aan de Bondgenotenlaan. Meteen zagen we hoe mooi het Stationsplein heraangelegd werd.

Voor ons het hart van het oude Heist met Het Boerenhof, de oude pastorie, de oude kerkhofmuur en het terrein waar ooit de eerste kerk stond.

Maar daarover gaat het niet. Daniel maakt zich kopzorgen over de golfbrekers in Heist...

Familiale geschiedenis

We spreken natuurlijk graag met rasechte Heistenaars, en dat had Daniel rap begrepen, want op zijn computer zat zijn stamboom klaar. Dit dank zij Joseph De Paep...

Langs moeders zijde kan Daniel bewijzen dat hij echt Heists bloed in de aderen heeft en hij bewijst het met de stamboom van de Ceyfs (van Schippers). We merken hier wel op dat de familienaam op verschillende wijzen werd geschreven (Cyefs Ceyfs).

De stamboom begint met Mathieu Cyefs (+ Oostende 19.03.1798), gehuwd met Petronella Jeanne Violet (+ 21.02.1787).

Dan hebben we Petrus Joannes Ceyfs (° Duinkerke 16.06.1764 en + Heyst 23.07.1817) gehuwd met Ludonia (Louise) Degroote (° Heyst 22.04.1780 en + Heyst 03.11.1870). Ze trouwden te Heyst op 30.07.1811.

Volgende generatie is Philippe Ceyfs (°10.03.1815) en gehuwd te Heyst op 09.11.1842 met Cecilia Vantorre (° 02.07.1814).

Volgende generatie is Frans Ceyfs (° 1847) en gehuwd met Barbara De Grootte (°1848) te Heyst op 09.05.1875.

Volgens opzoeken zouden zij het laatste koppel geweest zijn dat huwde in de oude kerk van Heyst.

Na Frans kwam Gustaaf Ceyfs (°27.08.1882 en + 1952) die huwde met Clara Arts. Hij staat bekend als de kolenhandelaar.

En uiteindelijk hebben we de welbekende moeder Marie Ceyfs die huwde met Miel Serie.

De familie Serie komt eigenlijk uit Boekhoute. Maar het was gebruikelijk dat zij met hun scheepjes naar Zeebrugge kwamen. En zo gebeurde het dat er al eens een van Boekhoute “verankerd” bleef aan een lokale schone...

Na de Eerste Wereldoorlog hadden Miel Serie en Marie Ceyfs een café in Zeebrugge.

Maar ze zijn vooral gekend door hun band met de schuttersgilde, waar moeder vele jaren de kantine openhield.

Schooljaren

Daniel Serie ging naar de kleuterklas bij de zuster O.L.V. Onbevlekt Ontvangen te Heist. De lagere school liep hij in de gemeenteschool in de Pannenstraat.

En dan naar de Rijksvisserijschool in 't Kasteeltje. De resultaten waren zeer goed, maar de belangstelling voor de school bleek veel minder zodat Daniel vroegtijdig afhaakte, vooral wegens ziekte van zijn moeder.

Directeur Callant scheef de ouders nog een brief om er op te wijzen hoe jammer het was dat zo'n goede leerling stopte, maar tevergeefs...

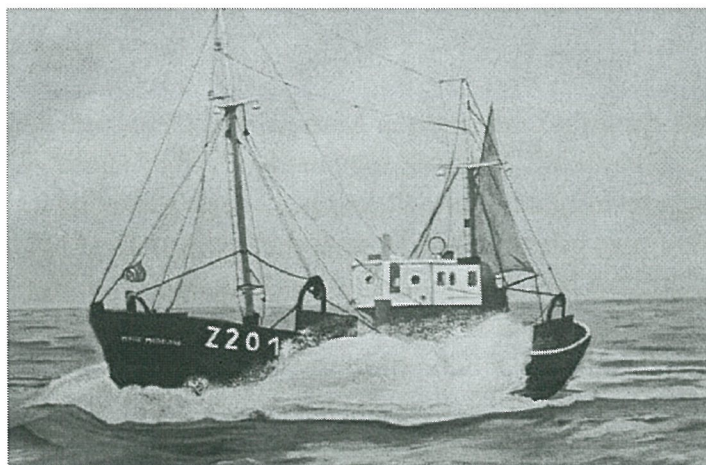
Daniel, visser in hart en nieren

Beroepsleven

De zee wenkte en Daniel monsterde aan. Tien jaar lang zou hij in zee gaan.

Tot in 1973. Dan begon Daniel als dokwerker en dit tot 1987, om dan syndicaal vrijgestelde te worden van het ACV.

Na vijf jaar brugpensioen komt het rustpensioen en dus tijd voor de hobby's.

Zijn recentste schilderij, het vaartuij van reder André Desmidt (1964)

Hobby's

Hobby's zijn er altijd geweest...

Toen moeder kantinière werd bij de schutters in 1958 leek het evident dat de jonge Daniel ook ging boogschieten. Hij begon als tienjarige reeds op de liggende wip en werd reeds op twaalfjarige leeftijd een eerste keer sire.

Ooit schoot hij bij Oosthoekkermis in één week tijd zes hoofdgaaien en werd "vuurvogelkoning". Dit verdient wel wat uitleg : van waar komt de naam vuurvogel ?

Eigenlijk was dit een gemonteerde hoofdgaai zonder pluimen die zo gemonteerd werd dat er bij het afschieten een elektrisch contact ontstond voor een ontstekingsmechanisme, waardoor er een vuurwerk startte. Dit gebeurde bij "Tjeppen Vos" op de hoek van de Steenstraat en de Pannenstraat.

Later kwam de vogelpik of darts.

Vooraf in de jaren zeventig in café Tussen Land en Zee.

Vele keren werd Daniel regionaal kampioen en zelfs één keer kampioen van België bij de dubbels. In Nederland won hij de "Dutch Open".

Er werd veel gespeeld in competitie in ploegverband, vooral in Oostende, waar hij aangesloten was.

Ooit was hij een volle week, samen met Luc Moreel, op de BBC televisie.

En dan het geheim van de concentratie : een goede portie whisky !

De zee begon opnieuw te wenken en er werd gestart met zeehengelen, vooral op de oostelijke strekdam. En natuurlijk op de voor hem zo belangrijke golfbrekers.

Of er nu minder vis gevangen wordt dan vroeger ? Het is allemaal in perioden, maar een aantal soorten worden nu blijkbaar niet meer aan de haak geslagen : paling, scharretjes, pladijs. Wel nog butts, wijting, gulletjes en tong.

Het zeehengelen van op de golfbreker bewijst hoe belangrijk golfbrekers zijn voor inwoners en toeristen. Maar daar komen we verder nog op terug.

Zeer regelmatig gaat Daniel ook kruien en regelmatig zet hij ook warrelnetten en fuiken binnen de perken van wat wettelijk toegelaten is. Het is puur hobby maar bij laag tij komt het oerinstinct van de Vlaamse kustbewoner boven : jacht en visvangst !

"En dat ze dat ook nog zouden willen afpakken..."

Hierbij toch een anecdote om aan te tonen dat bepaalde berichtgeving overtrokken is en de natuur (lees de dieren) vaak slimmer zijn dan we denken.

Ooit zag hij in de onmiddellijke omgeving van een van zijn netten een flinke zeehond. Om er voor te zorgen dat dit beest zeker niet in zijn netten zou geraken, probeerde Daniel op de meest onmogelijke manieren het dier te verjagen, maar dit lukte niet. De zeehond had het naar zijn zin.

Bij laag water werd het duidelijk waarom : niet minder dan vier grote wijtingen waren afgeknauwd juist tot aan het net, waar alleen nog de viskop terug te vinden was.

Dit verhaal bewijst twee zaken :

1. onze zeehond was blakend van gezondheid en had een zeer goede appetijt
2. de zeehond was verstandig genoeg om het net te ontzien en de vis op te peuzelen juist tot aan het net, maar niet verder... dus zonder risico

Kunstschilder

Sinds ruim twee jaar is Daniel beginnen schilderen, volledig autodidactisch. En het mag gezien worden. Zijn living, de gang en de slaapkamers zijn de expositieruimte, de kunstgalerie. Zijn inspiratie haalt hij van oude prentkaarten en foto's die hij minutieus weergeeft, op basis van heel wat parate kennis als visser.

Aangezien hij ook veel oude schuiten schildert, wordt hij automatisch geconfronteerd met het verleden van de visserij, waarin hij zich ook graag verdiept.

Opvallend is de maniakale preciesheid waarmee hij zijn afbeeldingen realiseert. Het moet kloppen, geen fantasie maar de realiteit.

Bij deze kunnen wij al melden dat Daniel Serie zal tentoonstellen in het cultuurcentrum Scharpoord in oktober dit jaar. Dit past trouwens perfect in het jaarthema 100 jaar haven van Zeebrugge.

En vergeten we tenslotte niet dat Daniel al 33 jaar gelukkig gehuwd is met Deanna Conroy, zijn ferveinste supporter... zijn bijzonderste hobby...

Het verhaal van de RESOLUUT

Daniel op de kop van zijn “resoluut”

Om te begrijpen waarom de golfbreker juist voor De Raan bekend staat als “de resoluut” moet men het achterliggend verhaal kennen...

We gaan terug tot 1887... en lezen de toenmalige berichtgeving :

Een der grootste en wreedste schipbreuken welke voorzeker op onze kusten plaats hadden was deze van de Noorweegse driemaster, Resoluut genaamd, die als aanlegplaats Norsgrund in Noorwegen had.

We geven de beschrijving van een ooggetuige wat er zich tijdens de onheilsnacht in april 1887 afspeelde voor Heist.

's Morgens woedde er nog een storm met noordenwind gepaard gaande met sneeuw- en hagelbuien.

De Heistse vissers merkten op kleine afstand een schip in zee dat aan het rondtollen was (stuurloos) en wisten dat het averij aan het roer had opgelopen.

De bemanning trachtte tevergeefs de zeilen binnen te halen, ze wierpen het anker uit maar de kettingen braken door als gevolg van de hevige wind.

Eensklaps richtte het schip zich kustwaarts en stevende af op het strand.

De radeloze matrozen kaptten de zware hoge masten af. En telkens er een zwaar stuk neerviel op het dek hoorde men een “ijselijk” gekraak.

Het werd eb...

Daar het schip de voorsteven westwaarts gericht had kon het min of meer de baren tegenhouden en de bemanning overwoog om met de reddingssloepen het strand te bereiken. Maar ze deden het niet en het is niet duidelijk waarom niet.

Misschien hoopte men dat de wind zou vallen, de zee zou kalmeren ?

Of misschien was het gewoon eergierigheid ?

Maar de zee werd nog woeliger en een grote kolkende watermassa. Het stuurloos schip sloeg de golfbreker met oorverdovend gekraak als kanonschoten voor gevolg.

Stilaan verdween alle hoop om het schip te redden.

De bemanning trachtte zich uiteindelijk te redden door het inzetten van de grote reddingsboot... helaas ! Nauwelijks was hij neergelaten of de kabel brak los en in een minimum van tijd werd de sloep op het strand geworpen.

Intussen kwam er een reddingssloep van Knokke aan (Heyst had er toen nog geen).

Tot drie maal toe probeerde men de schipbreukelingen te benaderen, maar de eigen sloep begon water te maken zodat de inspanningen gestaakt moesten worden en de redders aan zichzelf verplicht waren om de reddingsoperatie stop te zetten.

Dit tot grote wanhoop van de schipbreukelingen waarvan sommigen zich vastklampten aan de afgekapte masten, anderen vluchtten naar de achtersteven...

Het schip begon te scheuren en water te maken en de hoge golven sloegen over dek.

De matrozen, nat en onderkoeld, zochten bescherming bij de stuurhut tot een geweldige rukwind het ganse schip deed scheuren : nooit zag men een akeliger toneel !

Het merendeel van de matrozen – die zich aan de kabiene hadden vastgeklampt - werden naar het strand gedreven en daar begon dan de moeilijke taak van de reddingsdiensten.

Groot probleem was de stukken hout en de vaten die overal rondredven waardoor de redders slechts met grote moeite de schipbreukelingen konden bereiken.

De ongelukkigen, meestal vastgebonden, gekwetst en half dood van de koude konden zich niet meer bewegen wat de redding niet vergemakkelijkte...

Uiteindelijk konden veertien van de zestien bemanningsleden gered worden. Twee bleven er in zee.

De Heistenaren wedijverden om zich in de redding te onderscheiden.

Hier mag zeker niet vergeten worden om de heer Désiré Paternoster (de toenmalige uitbater van Hotel de la Marine op het huidige Heldenplein) te vermelden .

Buiten zijn persoonlijke inzet ter plaatse aarzelde hij niet om de schipbreukelingen de beste zorgen toe te dienen en hen de grootste herbergzaamheid te bezorgen.

Daarvoor kreeg hij van Hogerhand de welverdiende onderscheiding voor moed en zelfopoffering.

De afbraak van het schip werd verkocht aan Pieter De Groote en Karel Deckers, scheepsbouwers.

Tot daar het intrieste verhaal van de scheepsramp van de Noorse driemaster de Resoluut.

De golfbreker moet blijven !!!

In een tijd waarin men steeds de mond vol heeft van historisch erfgoed moet het duidelijk zijn dat er redenen genoeg zijn om de nog enige resterende golfbreker op het grondgebied van Heist te bewaren en te beschermen.

Sedert de uitbreidingswerken van de haven van Zeebrugge en de daarmee gepaard gaande zandopspuitingen zijn alle golfbrekers, behalve de resoluut, verdwenen op het strand van Heist. Vergeten we hierbij niet dat die golfbrekers als kustbeveiliging aangelegd werden in de negentiende eeuw!

Als geboren en getogen Heistenaar ben ik zoals zovele, inwoners en toeristen, van oordeel dat dit "monument" niet mag verdwijnen al was het maar uit eerbetoon aan de helden van toen en als herinnering aan de twee verdronken zeelieden.

Het is een suggestie om daar een plakiet te plaatsen met enige uitleg, zoals men op vele andere historische locaties doet.

Een tweede reden om die golfbreker te bewaren en te beschermen is het feit dat golfbrekers een heel bijzonder biotoop hebben en een stukje zeereservaat zijn waar we het leven in de zee kunnen observeren. Kijk maar eens naar de zeesterren, de mosselen, de karrikolen, de oestertjes, de zeeanemoontjes, de pokken, de krabbetjes, het zeewier... een rijkdom die nergens anders in zo'n authentieke toestand te zien is.

En dan spreken we nog niet van de meeuwen die er komen rusten en eten, de vissen die er zich schuil houden.

Een derde reden is het recreatieve aspect. Hoeveel foto's zijn er al niet genomen van kinderen die krabbetjes vangen, die de indruk hebben in zee te wandelen met de ouders, van koppeltjes die van op de golfbreker naar de ondergaande zon kijken.

Hoeveel Heistenaars zijn er niet die een trouwfoto hebben op een golfbreker?

En tenslotte is er ook de sportvisserij. Waar moeten de hengelaars nog naar toe die bij laag tij wat willen vissen? Nergens anders dan op een golfbreker is men zo verbonden met de zee, omgeven door het water met als enige geluid de symfonie van de zee. Een onbetaalbare ervaring in een tijd waar men het woord "beleven" onophoudelijk gebruikt.

Kortom, het betreden van een golfbreker is een gratis kustattractie en zelfs voor diegenen die het niet wagen om op een "hoofd" te lopen, is het visueel een sterke prikkel.

De "barebrekers" hebben iets, betekenen iets en daarom sluit Heyst Leeft zich graag aan bij de noodkreet van stadsgenoot Daniel Serie om dit stukje erfgoed te bewaren.

Beveiliging

Maar als we het over de golfbrekers hebben dan moeten we ook oog hebben voor de veiligheid. Het zou meer dan nuttig zijn voor iedereen die aan watersport doet, dat die golfbrekers goed zouden aangeduid worden.

Het moet toch een kleine moeite zijn om enkele boeien te voorzien zodat de catamarans kunnen zien waar de kop van het hoofd zich bevindt.

Dus hopelijk komt ook deze vraag goed aan en blijft ze niet steken in dovemansoren.

In elk geval, tot deze zomer op de resoluut.

Daniel Serie / André Desmidt

Bron : Heyst aan zee en zijn verleden – Jules Nollet 1909

